

മാലാപരമ്പിലെ കണ്ണാന്തളിപ്പുകൾ ബാബു പാറയ്ക്കൽ

പത്രത്തിൽ അവിചാരിതമായി കണ്ട ആ ഫോട്ടോയിലേക്കു നോക്കി ഇരുന്നു പോയി. സംസ്ഥാനതലത്തിൽ നടന്ന ചെറുകഥാ മത്സരത്തിൽ ഒന്നാം സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയ പെൺകുട്ടിയെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്തയായിരുന്നു അത്. താൻ ആ ഫോട്ടോയിലേക്കു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. പൂഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ മുഖം ആരെയും ആകർഷിക്കുന്നതായിരുന്നു. ഒരിക്കൽകൂടി ആ ഫോട്ടോയിലേക്കു നോക്കി. കണ്ണാന്തളിപ്പുകളുമേന്തി നിൽക്കുന്ന അവൾ തന്നെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നതുപോലെ. അതെ, അവൾ ആ ഷെറി തന്നെയാണ്. ഷെറിയെന്ന കിലുക്കാംപെട്ടി. കുപ്പിവള കിലുങ്ങുന്നതുപോലെയുള്ള അവളുടെ പൊട്ടിച്ചിരി വീണ്ടും തന്റെ കാതുകൾക്കു മധുരമായി. ആ വാർത്ത വേഗം വായിച്ചു. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി എഴുതിയ കഥയ്ക്ക് സംസ്ഥാന അവാർഡ് നേടിയവൾ! ഓർമ്മകൾ പിറകോട്ടു പാഞ്ഞു.

മാലാപരമ്പിലെ വായനശാലയുടെ ഇരുപത്തിയഞ്ചാം വാർഷികം ആഘോഷിക്കുകയാണ്. താൻ അതിൽ സംബന്ധിക്കണമെന്ന് സംഘാടകർതന്നെ വന്നു നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ആദ്യം ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ആ നാടിന്റെ പ്രത്യേകതയും അവിടത്തെ ആളുകളുടെ വായനാതാല്പര്യവും മറ്റും കേട്ടപ്പോൾ വന്നു സംബന്ധിക്കാമെന്നു പറഞ്ഞ് അവരെ അയച്ചു. പിന്നീട് തീയതി കൃത്യമായി അറിയിച്ചുകൊണ്ടും അവിടെ എത്തുവാനുള്ള വഴിയും മറ്റും വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടും കത്തുവന്നു. രണ്ടു മൂന്നു ദിവസമെങ്കിലും നേരത്തെ ചെല്ലുവാൻ കഴിയുമെങ്കിൽ നാടു കാണാം എന്നവർ സൂചിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് അല്പം നേരത്തെ പോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ശനിയാഴ്ച ആയിരുന്നു വാർഷികാഘോഷങ്ങൾ. എന്നാൽ ബുധനാഴ്ച വൈകിട്ട് നാലു മണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താൻ മാലാപരമ്പിൽ ബസ്സിൽ വന്നിറങ്ങി.

വയനാടൻ പ്രകൃതിഭംഗിയിൽ പരിലസിച്ച അല്പം ദൂരത്തായി മാറിക്കിടക്കുന്ന ഒരു നാടൻ ഗ്രാമം. മാലാപരമ്പുകവലയിൽ മൂന്നോ നാലോ കടകൾ മാത്രം. അടുത്തു കണ്ട ചായക്കടയിൽ കയറി വഴി അന്വേഷിച്ചു.

“നിങ്ങൾ പറയുന്ന ആളാണ് ഈ വായനശാലയുടെ സെക്രട്ടറി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലാണ് നിങ്ങൾ താമസിക്കുവാൻ പോകുന്നത്. അത് ഇവിടെനിന്നും മൂന്നു കിലോമീറ്റർ നടക്കണം.” ചായ ഗ്ലാസ്സിലേക്കു പൊക്കിയൊഴിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ പറഞ്ഞു.

“ഈശ്വരാ! എങ്ങനെ പോയിപ്പറ്റും?”

“നിങ്ങൾ ചായ കുടിക്കിൻ. വഴിയുണ്ടാക്കാം.”

താൻ ചായ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ അവിടേക്ക് ഒരാൾ കയറി വന്നു.

“ഇതാണ് മാലാപരമ്പിലെ ഏക പോസ്റ്റുമാൻ. ഇദ്ദേഹം വഴി പറഞ്ഞുതരും.” ചായക്കടക്കാരൻ ഹമീദു പരിചയപ്പെടുത്തി. പോസ്റ്റുമാൻ തന്നെയൊന്നു നോക്കി.

“തെക്കുനിന്നു വരുന്നത്, അല്ലേ?”

“അതെ.”

“നിങ്ങൾക്കിവിടെ വഴി ചോദിച്ചു പറഞ്ഞു പോകാൻ പറ്റില്ല. കാരണം ഒരു വീടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ചിലപ്പോൾ ഒരു മല കയറിയിറങ്ങിയാലേ നിങ്ങൾ അടുത്ത വീടു കാണൂ. നിങ്ങൾക്കു പോകേണ്ട വീട്ടിലേക്ക് മൂന്നു നാലു കിലോമീറ്റർ നടക്കണം. അതത്ര എളുപ്പമല്ല.” പോസ്റ്റുമാൻ ഒരു ചായ വാങ്ങി ബഞ്ചിൽ ഇരുന്നു. അല്പം ആലോചിച്ചിട്ട് അയാൾ ചായക്കടക്കാരനോടു ചോദിച്ചു, “ഹമീദുക്കാ, കിലുക്കാംപെട്ടി പോയോ?”

“ഇല്ല, ഉടനെ വരും.”

ഹോ! ആശ്വാസമായി, “ആ ബസ്സിൽ കയറിയാൽ അവിടെ ഇറങ്ങാമോ?”

അതുകേട്ട എല്ലാവരും ചിരിച്ചു. തനിക്ക് എന്തോ അബദ്ധംപറ്റിയെന്നു മനസ്സിലായതുകൊണ്ടു മൗനം അവലംബിച്ചു. അല്പനിമിഷത്തിനുള്ളിൽ ഒരു പെൺകുട്ടി അവിടേക്കു കയറിവന്നു.

“ഹമീദിക്കാ, ഞാൻ പോകുകാണേ.”

“ഹലോ, കിലുക്കാംപെട്ടി അവിടെ നിന്നേ. നിങ്ങളുടെ അവിടേക്കു വരുവാൻ ഒരാൾ ഇവിടെയിരിപ്പുണ്ട്. വായനശാലയുടെ ജൂബിലിക്കു വന്നതാ. കൂട്ടിക്കോളൂ.”

അവൾ തന്നെയൊന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

താൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. കാഴ്ചയിൽ കഷ്ടിച്ച് പതിനേഴോ പതിനെട്ടോ വയസ്സു പ്രായം തോന്നിക്കുന്ന സൗന്ദര്യവതിയും മിടുമിടുക്കിയുമായ ഒരു പെൺകുട്ടി.

“നിങ്ങൾ ഇന്നോ നാളെയോ വരുമെന്നു കേട്ടിരുന്നു.” അവൾ തന്റെ മുഖിൽ നടന്നു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താൻ ചോദിച്ചു, “ഇവിടന്നങ്ങോട്ടു ബസും ടാക്സിയുമൊന്നും കിട്ടില്ലേ, കുട്ടീ?”

“നിങ്ങൾ വന്നിറങ്ങിയ ആ ഒരൊറ്റ ബസ്സു മാത്രമേ മാലാപരമ്പിൽ വരുന്നുള്ളൂ. അതും രാവിലെയും വൈകിട്ടും ഓരോ ട്രിപ്പു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒരു ടാക്സി വേണമെങ്കിൽ 12 കിലോമീറ്റർ പോകണം.” അവൾ നാടിനെപ്പറ്റി വിവരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

1940-നു ശേഷമുള്ള പത്തിരൂപതു വർഷങ്ങളിൽ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും കുടിയേറിപ്പാർത്തവരാണ് മാലാപരമ്പുകാർ. കുടിയേറ്റത്തിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങൾ നേരിട്ടറിഞ്ഞ് പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളുമായി പടപൊരുതി വിജയം വരിച്ച ആദ്യ തലമുറക്കാർ മിക്കവരും കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മരഞ്ഞു. രണ്ടും മൂന്നും തലമുറക്കാരാണ് മാലാപരമ്പിനെ ഇന്നു സ്വർണ്ണം വിളയിക്കുന്ന ഭൂമിയാക്കി നിലനിർത്തുന്നത്. മാലാപരമ്പിൽ ഹൈസ്കൂളോ ആശുപത്രിയോ ഒന്നും ഇതുവരെയില്ല. ഏറ്റവും അടുത്ത ഹൈസ്കൂൾ 12 കിലോമീറ്റർ ദൂരെയാണ്. കോളജിൽ പോകണമെങ്കിൽ രാവിലെ 20 കിലോമീറ്റർ ദൂരം യാത്ര ചെയ്യണം.

“കുട്ടി സ്കൂളിൽ പോയതാണോ?” കൈയിൽ പുസ്തകം കണ്ടതുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ കോളജിൽ ബിഎസ്സി. ഫൈനൽ ഇയർ ആണ്.”

“അപ്പോൾ എന്നും ഈ മൂന്നു കിലോമീറ്റർ നടക്കുമോ?”

“രാവിലെ ഡാഡി ജീപ്പിൽ കവലയിൽ കൊണ്ടുവീടും. വൈകിട്ടു തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ ചിലപ്പോൾ കവലയിൽ ഡാഡിയുണ്ടാവും. ഇല്ലെങ്കിൽ നടക്കും.”

“കുട്ടിയുടെ പേരു പറഞ്ഞില്ല.”

“അയ്യോ, സോറി, പേരു പറയാൻ മറന്നു. എന്റെ പേര്, ഷെറി.”

എന്നിട്ടവൾ കുടുകുടെ ചിരിച്ചു. “ഇതാണെന്റെ കുഴപ്പം. ഇഷ്ടമുള്ളവരെ കണ്ടാൽ ഞാൻ ഒത്തിരി സംസാരിക്കും. പിന്നെ, എന്റെ ചിരിയും അതുപോലെയാ, അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരും എന്നെ ‘കിലുക്കാം പെട്ടി’യെന്നാണു വിളിക്കുന്നത്.

അവളുടെ സംസാരം കേട്ടു താൻ ചിരിച്ചു. ആ നാടിനെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ അവൾ വാചാലയാകുന്നു. മലഞ്ചെരുവിൽകൂടിയുള്ള ചെമ്മൺ പാതയിൽ താൻ ഒരു നിമിഷം നിന്നു. ചുറ്റും എത്ര മനോഹരമായ പ്രകൃതിഭംഗി! നയനാനന്ദകരമായ ആ കാഴ്ചകണ്ടു നിന്നുപോയ തന്റെ കൈയ്ക്കു പിടിച്ചു മുന്നോട്ടു ഞ്ഞുകൊണ്ടവൾ പറഞ്ഞു, “അല്പംകൂടി മുന്നോട്ടു പോയി വിശ്രമിക്കാം.”

തങ്ങൾ മലഞ്ചെരുവിൽകൂടി താഴേക്കിറങ്ങി. ചുറ്റും അതിമനോഹരമായി പുത്തുനിൽക്കുന്ന കണ്ണാന്തളിചെടികൾ. ഓർക്കിഡ് പൂക്കളുമായി ഏതാണ്ടു സാമ്യപ്പെടുത്താവുന്ന കണ്ണാന്തളിപ്പൂക്കൾ എങ്ങും നിരന്നു നിന്നിരുന്നു. അതിനിടയിൽക്കൂടി വളഞ്ഞുപുളഞ്ഞൊഴുകുന്ന ഒരു കൊച്ചുരുവി. ആ അരുവിക്കരയിൽ ഒരു കല്ലിന്റെ പുറത്ത് ഷെറി ഇരുന്നു. മറ്റൊരു കല്ലിൽ ചാരി അവൾക്ക് അഭിമുഖമായി താനും ഇരുന്നു. ഇളംകാറ്റിൽ ഇളകിയാടി നെറ്റിയിലേക്കു വീണ ഏതാനും മുടിയിഴകളെ കൈകൊണ്ടു വകഞ്ഞുമാറ്റിക്കൊണ്ടവൾ തന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു. കണ്ണാന്തളിപ്പൂക്കളെക്കാൾ മനോഹരമായ ആ പുഞ്ചിരി അവളുടെ കവിളത്ത് നൂണക്കുഴികൾ സൃഷ്ടിച്ചു.

മാലാപരമ്പിന്റെ മടിയിലിരിക്കുന്ന ഞാൻ ഒരുനിമിഷം സ്വപ്നലോകത്തിലാണോ എന്നു ചിന്തിച്ചു പോയി.

“ഈ മല കയറിയിറങ്ങിയാൽ ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു കോട്ട കാണാം. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പു നടന്ന പടയോട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന ഈ മണ്ണിൽ ശേഷിക്കുന്ന സ്മരണികകളാണവ. അതിനപ്പുറത്തുള്ള താഴ്വരയിൽ നാമാവശേഷമായ ഏതോ ഒരു കെട്ടിടത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും കാണാം. അതിനോടടുത്താണ് മുതലക്കുളം.”

“മുതലക്കുളമോ?”

“കുറഞ്ഞത് 150 വർഷമെങ്കിലും പഴക്കമുള്ള ഒരു കൂട്ടമാണ്. പണ്ട് വളരെയധികം മുതലകളുണ്ടായിരുന്നത്രേ! പക്ഷേ, ഇപ്പോൾ മുതലകളൊന്നുമില്ല. കാടുപിടിച്ചു കിടക്കുകയാണ്. അതിൽ ആരും ഇറങ്ങാറില്ല.”

“അതെന്താ?”

“അതൊരു കഥയാണ്. പണ്ടു വള്ളുവനാട്ടിലെ ഒരു നാടുവാഴിയുടെ സുന്ദരിയായ മകളെ ഒരു കാലി ചെക്കൻ സ്നേഹിച്ചത്രേ. വിവരമറിഞ്ഞ നാടുവാഴി കാലിചെക്കനെ കൊല്ലാൻ ഏർപ്പാടാക്കി. അവൻ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം ഓടി. അന്നവൻ ഓടി ഓടി വന്ന് ഈ കൂട്ടത്തിൽ ചാടി. അവിടെനിന്നും അവനെ കരയ്ക്കു കയറ്റിയിട്ട് നാടുവാഴിയുടെ ആളുകൾ ആ ചെക്കന്റെ തല വെട്ടിയത്രേ. അവനെ കൊന്നതിനു ശേഷം തിരിച്ചു നടക്കാൻ തുടങ്ങിയ കൊലയാളികളെ ആ കൂട്ടത്തിൽനിന്നും കയറിവന്ന മുതലകൾ ഭക്ഷിച്ചുവത്രേ. ഇന്നും ആ കാലിചെക്കന്റെ ആത്മാവ് ആ കൂട്ടത്തിനു സമീപം ഉണ്ടെന്നാണ് ഐതിഹ്യം.”

“ഇതിലെയാരെ നടക്കാൻ ഷെറിക്കു പേടിയില്ലേ?”

“എന്തിനു പേടിക്കണം? ഇവിടെയുള്ള ഓരോ പുവിനും പുൽക്കൊടിക്കുപോലും എന്നെ അറിയാം. ഞാൻ എന്നും പോകുന്ന വഴിയാണിത്.”

“ഷെറി ജനിച്ചതു മാലാപരമ്പിലാണോ?”

“അല്ല, അമേരിക്കയിൽ!”

അവളുടെ കുസൃതിനിറഞ്ഞ ഉത്തരം കേട്ടു ഞാൻ ചിരിച്ചു. പക്ഷേ, അതു യാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നു. ഷെറിയുടെ മാതാപിതാക്കൾ അമേരിക്കയിൽ ജോലി ചെയ്തു ജീവിക്കുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം ദുരുപയോഗം ചെയ്ത് ജീവിതം താറുമാറാക്കുന്ന ഇളംതലമുറയിൽ തന്റെ കുട്ടികൾ നശിക്കാൻ പാടില്ലെന്നുറച്ച അവർ മാലാപരമ്പിലേക്കു കുടിയേറുകയായിരുന്നു. അന്നു ഷെറിക്ക് ആറുമാസം പ്രായമേയുള്ളൂ. ഇന്നു ഷെറി മാലാപരമ്പിന്റെഭാഗമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

“അയ്യോ, സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല!” അവൾ വേഗം എഴുന്നേറ്റു നടന്നു.

അടുത്ത മലഞ്ചെരുവിൽ എത്തിയപ്പോൾ അടുത്തുള്ള ഒരു കുന്നിൻപുറത്തേക്കു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ട് അവൾ പറഞ്ഞു, “ഇനി അധിക ദൂരമില്ല. അവിടെയാണെന്റെ വീട്!”

“അപ്പോൾ പിന്നെ എനിക്കു പോകേണ്ട വീടോ?”

“അവിടെ അടുത്താണ്!”

ഷെറിയുടെ വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും സന്ധ്യമയങ്ങാറായിരുന്നു. മനോഹരമായ ഒരു ബംഗ്ലാവായിരുന്നു അത്. ഒരു ചെറിയ കുന്നിൻപുറത്ത്. തൊട്ടടുത്തു വീടുകളൊന്നുമില്ല. സന്ദർശനമുറിയിൽ തന്നോടിക്കുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ട് അവൾ അമ്മയെ വിളിച്ചു.

“നീ എന്താടീ താമസിച്ചത്? നിന്നെ തെരക്കി ഡാഡി കവലയിലേക്കു പോയിരിക്കുവാ.”

“ഞാൻ കുറുക്കുവഴിയേയാ വന്നത്. സാരമില്ല. ഹമീദിക്കാ പറഞ്ഞോളാം.”

“നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടില്ലേ, വഴിയിൽ കാണുന്ന പട്ടിയോടും പൂച്ചയോടും വാചകമടിച്ചു നിന്നു സമയം കളയരുതെന്ന്...” മകളെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ട് അമ്മ സന്ദർശനമുറിയിലേക്കു വന്നു. സോഫായിലിരിക്കുന്ന തന്നെ കണ്ട് അവർ പെട്ടെന്നു നിന്നു.

താൻ കൈകുപ്പി എഴുന്നേറ്റു. അവരും കൈകുപ്പി അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. താൻ ആ മുഖത്തേക്കു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“ആനി... അല്ലേ?”

അവർ തന്റെ മുഖത്തേക്കു തറപ്പിച്ചു നോക്കി, തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു, “വലിയ മാറ്റം വന്നിരിക്കുന്നു, മാത്യൂസ്... അല്ലേ?”

“അപ്പോൾ മരന്നിട്ടില്ല.”

“എങ്ങനെ മരക്കും?”

ഷെറി രണ്ടുപേരെയും മാറിമാറി നോക്കി. “അതു ശരി ബുദ്ധിമുട്ടി ഇവിടെ വരെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ... നിങ്ങൾ പരിചയക്കാരായി അല്ലേ?”

അപ്പോഴേക്കും മുറ്റത്തു ജീപ്പു വന്നു നിൽക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

ഷെറിയുടെ ഡാഡി സന്ദർശനമുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. തനിക്കു ഹസ്തദാനം ചെയ്ത് സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തി.

“ഞാനാണു ജോയി. വായനശാലയുടെ സെക്രട്ടറി.”

“അപ്പോൾ ഷെറി...?”

“എന്റെ മകളാണ്.”

“പക്ഷേ, ഷെറി എനോടു പറഞ്ഞത് എനിക്കു കാരണമേ സെക്രട്ടറി ജോയിയുടെ വീട് ഇതിനടുത്താണെന്നാണല്ലോ?”

അടുത്തുനിന്നു ഷെറി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. “അതു നേരത്തെ പറഞ്ഞാൽ പിന്നെയെന്തു തമാശ?”

“നീ സസ്പെൻസു കീപ്പു ചെയ്തു അല്ലേ?”

“അല്ല ഡാഡീ, ഇവിടെയാണു ശരിക്കുള്ള സസ്പെൻസു നിൽക്കുന്നത്. നമ്മുടെ മമ്മിയും ഈ സാറും നേരത്തെ പരിചയക്കാരാണ്.”

“അതെങ്ങനെ?”

അപ്പോഴേക്കും ആനി ചായയുമായെത്തി.

പഴയ കഥകൾ കേൾക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനും താല്പര്യമായിരുന്നു.

ഏതാണ്ട് 25 വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പ്, താനും ആനിയും ഡിഗ്രിക്ക് ഫൈനൽ ഇയർ പഠിക്കുന്നു. കോളജിലെ ആർട്സ് ക്ലബ്ബിന്റെ സെക്രട്ടറി താനായിരുന്നു. ജോയിന്റ് സെക്രട്ടറി ആനിയും! തങ്ങൾ വളരെ യടുത്ത സുഹൃത്തുക്കളായിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ആനി കോളജിൽ വരാതായി. തിരക്കിയപ്പോൾ അറിഞ്ഞു, ആനിയുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞുവെന്ന്. ആരോ അമേരിക്കക്കാരൻ പയ്യൻ കെട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിയെന്ന്. വളരുന്നാളത്തേക്ക് എന്തോ ഒരു നഷ്ടബോധം തന്നെ അലട്ടിയിരുന്നു. അവിടെനിന്നാണ് തന്റെ സാഹിത്യരചനയുടെ തുടക്കം. പിന്നെ തിരക്കേറിയ എഴുത്തുകാരനായി. വിവാഹത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ സമയമില്ലായിരുന്നു.

“ഞങ്ങൾ പ്രേമിച്ചു നടന്നവരൊന്നുമല്ല, കേട്ടോ?” താൻ സംശയം ഉണ്ടാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ തീർക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

“ഇനി, അല്പം പ്രേമിച്ചെന്നു പറഞ്ഞാലും കുഴപ്പമൊന്നുമില്ല. ആ പ്രായത്തിലൊക്കെ അങ്ങനെയൊക്കെ ഉണ്ടായെന്നിരിക്കും. അതൊക്കെ സാധാരണം. എന്നാൽ ആ പ്രായം കഴിയുമ്പോൾ അതൊക്കെ മറക്കണമെന്നു മാത്രം.” ജോയി ഒരു പക്ഷമതിയെപ്പോലെയാണു സംസാരിച്ചത്.

തുടർന്നു ഞങ്ങൾ പല വിഷയങ്ങളും സംസാരിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ കെമിസ്റ്റായി ജോലി ചെയ്തിരുന്ന ജോയി മാലാപരമ്പിലെത്തി അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അറിയപ്പെടുന്ന കർഷകനായി മാറി. തന്റെ അറിവും പരിചയവും ഉപയോഗിച്ച് നവീനമാതൃകയിൽ കൃഷിചെയ്ത് മാലാപരമ്പിൽ കാർഷിക വിപ്ലവത്തിനു വഴിയൊരുക്കിയതു ജോയിയാണ്. ‘വിൻഡ്മിൽ’ ഉപയോഗിച്ച് ജോയി ആ മലമുകളിൽ വീട്ടാവശ്യത്തിനു വൈദ്യുതി ഉല്പാദിപ്പിച്ചു. അതിനു പുറമേ വീടിനു മുകളിൽ സോളാർ പാനൽ ഘടിപ്പിച്ച് അതിൽനിന്നും ശേഖരിക്കുന്ന ഊർജ്ജം ബാറ്ററിയിലേക്കു മാറ്റി വൈദ്യുതി സ്റ്റോക്കു ചെയ്യുവാനും അത്യാവശ്യഘട്ടങ്ങളിൽ അതുവഴി വിളക്കുകൾ തെളിക്കാനും വിദ്യ പ്രയോഗിച്ചു ജോയി അന്നു സർക്കാരിന്റെപോലും പ്രശംസ പിടിച്ചുപറ്റുകയുണ്ടായി.

ജോയി പല വിഷയങ്ങളിലും വളരെ പാണ്ഡിത്യമുള്ളയാളായിരുന്നു. സംസാരിച്ചിരുന്നു സമയം പോയതറിഞ്ഞില്ല.

ഊണു കഴിക്കുവാൻ ആനി വന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ജോയി തന്നെ ഊണുമുറിയിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവിടെയിരുന്നപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ലൈറ്റുകൾ അണഞ്ഞു.

“ട്രിപ്പായതാണ്. ഇപ്പോൾതന്നെ ശരിയാക്കാം.” ജോയി പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റ് ഇരുളിലേക്കു നടന്നു. ഉടനെതന്നെ മുറിയുടെ ഒരു വശത്തിരുന്ന വിളക്കെടുത്തു കത്തിച്ച് ഷെറി ഊണുമേശയുടെ മുകളിലേക്ക് എടുത്തുവെച്ചു. അവൾ അതിന്റെ തിരിനാളം അല്പംകൂടി ഉയർത്തി. അന്ധകാരത്തിന്റെ നടുവിൽ വിളക്കിന്റെ ജ്വാലയിൽനിന്നുതിരുന്ന പ്രകാശശീമകൾ അവളുടെ മുഖത്തിനു സ്വർണ്ണനിറമേകി. കാവ്യം

തമക സൗന്ദര്യം വഴിഞ്ഞൊഴുകിയ ആ മുഖം ഒരു രവിവർമ്മചിത്രത്തിലെന്നപോലെ മനോഹരമായ പ്പോൾ അതിനൊരു നിറച്ചാർത്തേകിക്കൊണ്ട് അവൾ പൂഞ്ചിരിച്ചു.

പെട്ടെന്നുതന്നെ ലൈറ്റുകൾ തെളിഞ്ഞു. ജോയി മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. “ഇതു സാധാരണയല്ല. വല്ലപ്പോഴുമൊരിക്കൽ മാത്രം.”

അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാതഭക്ഷണത്തിനുശേഷം ഉമ്മറത്തിരുന്ന് തന്നെ ഷെറി വന്നു വിളിച്ചു. “സ്ഥലങ്ങളൊക്കെ കാണണമെന്നു പറഞ്ഞില്ലേ, വരു.”

ഞങ്ങൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. ഒരു ബൊട്ടാണിക്കൽ ഗാർഡനിലെന്നപോലെ പലയിനം ചെടികളും പൂക്കളും നിറഞ്ഞ മനോഹരമായ ഒരു പുന്തോട്ടം! പാരിജാതവും പവിഴമല്ലിയും ഒരു വ്യാഴവട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്രം പൂക്കുന്ന നീലക്കുറിഞ്ഞിയും ഓർക്കിഡും ആന്തൂരിയവും അവിടെ ധാരാളമായി നട്ടു പിടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

“എനിക്കു വായനശാലയിലേക്കു പോകേണ്ട ആവശ്യമുണ്ട്. സ്ഥലങ്ങളൊക്കെ ഷെറി കാണിച്ചുതരും.” ജോയി ജീപ്പു സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്തു നീങ്ങി.

ഷെറി തന്റെ കൈക്കുപിടിച്ച് വീടിന്റെ പിൻഭാഗത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഒരു തട്ടു താഴെയായി അവിടെ ഒരു വലിയ കുളം. ആ മലമുകളിൽ കുളം കണ്ടു താൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അതിനെപ്പറ്റി അവൾ വിശദീകരിച്ചു. കിണറ്റിൽനിന്നും വെള്ളം പമ്പുചെയ്ത് മീൻ വളർത്തുകയാണ് ഇവിടെ. ഇതും ഡാഡിയുടെ ഹോബിയിൽ പെടും. പലയിനം മീനുകൾ ആ കുളത്തിൽ തത്തിക്കളിക്കുന്നതു നോക്കി അല്പനേരം നിന്നു.

ചരിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന പറമ്പിൽ കയ്യാല കെട്ടി തട്ടുകളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്പംകൂടി താഴേക്കു നടന്നു. അവിടെയിരുന്നാൽ മാലാപറമ്പിന്റെ പ്രകൃതിഭംഗി ആവോളം ആസ്വദിക്കാം. താൻ ദൂരേക്കു നോക്കി അല്പനേരം അവിടെ ഇരുന്നു.

“സാറിന്റെ രചന പലതും ഞാൻ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിക്കു വളരെ ഇഷ്ടമാണ്. നിങ്ങളൊക്കെ എങ്ങനെയാണ് ഈ സാഹിത്യകാരന്മാരാകുന്നത്?” അനുമാദിക്കുന്ന മട്ടിൽ ഷെറി തന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി.

“ഷെറിക്ക് എപ്പോഴെങ്കിലും എഴുതണമെന്നു തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ?”

“അങ്ങനെയൊന്നും എഴുതാൻ എനിക്കറിയില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു മാലാപറമ്പിനെപ്പറ്റി എഴുതണമെന്നുണ്ട്. എങ്ങനെയാണെഴുതി തുടങ്ങുക?”

“ആസ്വാദനഹൃദയമുള്ളവർക്കു മാത്രമേ എഴുതുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഏതു കാര്യത്തിലായാലും അതിലേക്കിറങ്ങിച്ചെല്ലുവാനുള്ള താല്പര്യവും അതിൽനിന്നുതിർക്കുന്ന പ്രതികരണം മനസ്സിനെ തൊട്ടുണർത്തുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ എഴുതാതെയിരിക്കുവാൻ പറ്റില്ല.”

മറുപടിയൊന്നും പറയാതെ ഷെറി അടുത്തുനിന്ന കണ്ണാന്തളിപ്പൂവിൽ തലോടിക്കൊണ്ടു നിന്നു. അല്പനേരത്തിനുശേഷം അവൾ പറഞ്ഞു, “ഞങ്ങൾക്കൊരു ചെറുകഥാ മത്സരം വരുന്നുണ്ട്. എന്തെങ്കിലും ഒന്നെഴുതിയാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.”

“ഷെറി ധൈര്യമായി എഴുതിക്കോളൂ. നന്നായി വരും. ഷെറിയുടെ മമ്മി പണ്ടു കോളജുമാഗസിനിൽ കഥയെഴുതിയിട്ടുണ്ട്.”

“മമ്മി പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ട്.”

അല്പനേരത്തിനുശേഷം അവിചാരിതമായി അവൾ തന്റെ നേരെ ഒരു ചോദ്യമെറിഞ്ഞു.

“സാർ എന്താ വിവാഹം കഴിക്കാതിരുന്നത്?”

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ ചോദ്യത്തിനു മുമ്പിൽ എന്തു പറയണമെന്നറിയാതെ അല്പനേരം നിന്നു.

“അതിനെപ്പറ്റി ഇതുവരെ ആലോചിച്ചില്ല!”

“വെറും നുണ!”

അവൾ തന്റെ മനസ്സിലേക്ക് ഊളിയിടുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ താൻ മാലാപറമ്പിന്റെ മാനസപുഷ്പമായ കണ്ണാന്തളിയുടെ മനോഹാരിതയെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചു.

മലഞ്ചെരുവിൽകൂടി നടന്ന് താഴെയുള്ള ഒരു ചോലയുടെ സമീപമിരുന്നു ഞങ്ങൾ വീണ്ടും സംസാരിച്ചു. കാവ്യാത്മകമായ പ്രകൃതിഭംഗി ആസ്വദിക്കാനുള്ള ഒരു സഹൃദയന്റെ മനസ്സും ചർച്ചാവിഷയമായി. ചുറ്റിക്കറങ്ങി വീട്ടിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഉച്ച കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആനി ഭക്ഷണമൊക്കെ തയ്യാറാക്കി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ജോയി വൈകിട്ടേ എത്തുകയുള്ളൂവെന്നു പറഞ്ഞു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ആനി ഒരഭ്യർത്ഥനപോലെ പറഞ്ഞു, “മാത്യൂസ് ഇനിയായാലും ഒരു വിവാഹം കഴിക്കണം. വിവാഹം കഴിച്ചെങ്കിലേ ജീവിതത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടതൊന്നൊന്നു മനസ്സിലാകൂ.”

താൻ ചിരിച്ചതല്ലാതെ മറുപടിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

“മാത്യൂസ്, മക്കളില്ലാതെ ഒറ്റത്തടിയാടി നടക്കുന്നവർക്കു മക്കളുണ്ടാകുന്നതിന്റെ ആനന്ദം മനസ്സിലാകില്ല.” ആനി തന്നെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

“എനിക്കിപ്പോൾ തന്നെ ഒരു മകളുണ്ടല്ലോ!” താൻ ഷെറിയെ നോക്കിയപ്പോൾ അവൾ ചിരിച്ചു. ആനിയൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

രണ്ടു ദിവസംകൊണ്ട് ഷെറി തന്നെ മാലാപരമ്പിന്റെ മനോഹാരിത മുഴുവൻ കാണിച്ചുതന്നു. ഷെറിയുടെ സാമീപ്യം തനിക്കു നഷ്ടബോധങ്ങളുടെ പുതിയ മേഖലകൾ സൃഷ്ടിച്ചു. വായനശാലയുടെ ജൂബിലി ആഘോഷങ്ങൾക്കുശേഷം അടുത്ത ദിവസം താൻ മടങ്ങിയപ്പോൾ ജോയിയും ആനിയും ഷെറിയും തന്നെ മാലാപരമ്പുകവല വരെ അനുഗമിച്ചു. അങ്ങകലെ ബസിന്റെ ഇരമ്പൽ കേട്ടപ്പോൾ കിലുക്കാംപെട്ടിയുടെ കണ്ണുകൾ ആർദ്രമാകുന്നതു താൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. യാത്ര പറഞ്ഞു ബസിൽ കയറുമ്പോൾ താൻ അവളുടെ ചെവിയിൽ ഒരു കാര്യം പറയാൻ മറന്നില്ല.

“എഴുതണം, കേട്ടോ!”

“ങ്ഹും...” വാക്കുകൾ മുറിയുമെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ അവൾ മുളുക മാത്രം ചെയ്തു.

ബസു നിരങ്ങി നീങ്ങിയപ്പോൾ താൻ കൈവീശി യാത്ര പറഞ്ഞു. ഈറനണിഞ്ഞ മിഴികൾ തുടച്ചുകൊണ്ട് ഷെറിയും കൈവീശി. മാലാപരമ്പിലെ ചെമ്മൺപാതയിൽ ബസു തീർത്ത പൊടിപടലങ്ങളിൽ അവർ അവ്യക്തമായി. വികാരാധീനനായി ദൂരേക്കു മിഴിനട്ട് ബസിന്റെ ഒരുവശത്തായി താൻ ഇരുന്നു. ദൃഷ്ടിയിൽനിന്നും മാലാപരമ്പ് അകലുന്നതോറും മനസ്സിന്റെ കോണിൽ എവിടെയോ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം വീണ്ടും നഷ്ടബോധത്തിന്റെ നൊമ്പരം മുളപൊട്ടുന്നതു താൻ മനസ്സിലാക്കി.

കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ ഒരിക്കൽകൂടി മനോഹരമായ മാലാപരമ്പിലെ കണ്ണാന്തളിപ്പുകളുമായി അവൾ തന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്നു.

